

научихъ за неговѣтъ юпачества въ Полшѣ. Но като го видѣхъ тѣй внезапно да плаче и да лелече, сепнѣхъ ся, и ми ся видѣ тѣй малѣкъ... тѣй дребець... щото не го виждахъ вече никакѣвъ, и вече нещѣхъ ни да го видѣхъ.

Между това, като са научава че Господинъ Лѣвичъ умрѣлъ, графинята, трѣгнѣ отъ тука на-бързо. И сега ты трѣба да знаешъ, че тя не само не тя обича, но има и отвращеніе отъ тебе. Защото има този най голѣмъ недостатѣкъ, да намрѣзва тутакъ си оногось когото прѣставва да обича....

На тѣзи думы, които докторѣтъ си ги исказа съ най голѣмо хладнокрѣвіе, Волскаго го удари на полудѣ, и ся впуснѣ като побѣснялъ быкъ къмъ стѣнѣтъ, но си хлопнува главѣтъ о неѣхъ. Докторѣтъ поиста ужъ да го уталожѣ въ отчаяніе му, но той ся обърнѣ само та го попыта еще веднѣжъ.

— Ты казвашъ че тази жена мя намрѣзѣла; но кога е тѣй защо ся вдаде?...

— Що думашъ? казва му докторѣтъ смаянѣ.

— Не лѣжѣхъ, отговори Волскый. Защо ся вдаде?...